

လရောင်ကျူးရင်

သူမသိလည်းဖြစ်တယ်

အခန်း (၁)

"လူလေး ရန်"

"ခင်ဗျာ ဘဘ"

ရန်လေးအသံကို ကြားသည် နှင့် အသံဆီသို့ တုန်ယင်နေသည့် လက်တစ်ဖက် ကမ်းလင့်လာ၏။ ထိုလက်ကိုကြည့်ကာ ရန်လေး မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူဌေးကြီးဦးပန်းမြိုင်၏ ဆန္ဒတွေ ဘယ်လိုရှိထားခဲ့မှန်း သူ သိသည် ။ အဖေနဲ့ ဘဘတို့ ဘယ် လို ညှိနှိုင်းပြေလည်ထားခဲ့မှန်းလည်း သိထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဒီလက်တစ်ဖက် ကမ်းလင့်လာခဲ့ခြင်း၏ နောက်ကွယ်ကျတောင်းဆိုလာနိုင်တာ တွေကို သူ ခန့်မှန်းမိပြီးဖြစ်သည် ။

"သား ... "

အဖေခေါ်သံကို ကြားပေမဲ့ သူ လှည့်မကြည့်ဘဲနေမိ၏။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ရှေ့နေဦးမြတ်ထူး၊ ထို့ပြင် အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးအောင်နိုင်။

အားလုံးသောလူတွေက သူ့မျက်နှာကိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေခဲ့ကြသည် ။

"ရန်လေး ... "

အဖေ နောက်ထပ်ခေါ်သံက တင်းမာမှုတွေ ရောစပ်လာ၏။ သူ ဆုပ်ကျစ်ထားမိသည့်လက်ကို ခပ်ဖွဖွဖြေသည် ။ ပြီးတော့ ကမ်းလှမ်းနေခဲ့သော တုန်ချည့်ချည့် လက်ဖဝါးထဲကိုထည့်၍ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်၏။

"ဘဘ ကျွန်တော်ရှိတယ်လေ"

"လူ ... လူလေးရန် ... "

ဦးပန်းမြိုင်၏ စကားတစ်ခွန်းနှင့်တစ်ခွန်းက ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ညှစ်ထုတ် ပြောနေရရှာမှန်း သိလိုက်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးစား စုစည်းနေရသူ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ကြည့်နေခဲ့မိသည့်အဖြစ်အတွက် နောင်တရလိုက်မိရင်း ...

"ပြောလေ ဘဘ၊ ဘဘ ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

ရှေ့ကိုပိုတိုး၍ အာရုံစိုက် ထောင်လိုက်သည် ။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်ကာ ဦး ပန်းမြိုင်နှင့် အနီးဆုံးသို့ တိုးကပ်လာကြ၏။

ဦးပန်းမြိုင်သည် ရန်လေး၏ လက်ကို ဆုပ်ထားရင်း ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လျက် ...

"သမီး ... သမီးလေ ... မင်းရဲ့ မမ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဘဘ"

"သူပြန်လာရင် လူလေးက စောင့်ရှောက်ပါ၊ သူ ... သူ နိုင်ငံခြားကို ပြန်မသွားဘဲ မြန်မာပြည် မှာ ပဲ နေ ... နေဖြစ်အောင် ... "

"သူဌေးကြီး ခဏနားပါဦးခင်ဗျာ"

ဦးရန်နိုင် ရင်နင့်သံကြီးနှင့် ဝင်ပြော၏။ သူဌေးကြီး ဘာပြောချင်နေတာကို သူသိသည် ။ သူနှင့်လည်း အားလုံး ပြောဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ...

"လူငယ်ဆိုတော့ ပြောရခက်မယ် ထင်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဒီအရွယ်ဆိုတာ ထင်ရာစိုင်းချင်ကြ တဲ့ ဇွတ်တရွတ် ညဉ့်လေးတွေ ရှိကြတယ်၊ အဲဒီတစ်ခုတော့ ငါ စိုးရိမ်တယ် ရန်နိုင်။ သမီးနဲ့ ရန်လေး က ဒီအရွယ်တွေ ကျမှ တကွဲစီဖြစ်နေကြတော့ မရင်းနှီးဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကိုပြန်လာဖို့ ငါ အပူ တပြင်း ခေါ်ရတာ၊ တကယ်လို့ ငါ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေရင်တော့ သူတို့ ချင်း ငယ်ငယ်ကလို ပြန်ပြီး ရင်းနှီးလာကြတဲ့ အထိစောင့်ပြီး အားလုံး အဆင်ပြေနိုင်ပြီဆိုတော့မှ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် လွယ်တယ်၊ အခြေအနေ မကောင်းလို့ မြုန်းဒိုင်းဆို ပေးစားရတော့မယ့် အဖြစ်မျိုး ရောက်ခဲ့ရင် ငါ အသေဖြောင့်ပါ့မလားဘဲ"

သူဌေးကြီးမှာ ဒီသောက က ဟိုတုန်းကတည်းက ရှိနေခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ပေး ဆပ်ရတော့မည့်အချိန်ထိ ရန်လေးနာမည်ကိုခေါ်၍ ဝေဒနာခံစားနေရသည့်အဖြစ်က ဘယ်လိုမှ ကြည့် ရက်စရာမရှိ။

ဒါကို ရန်လေးလုပ်နေပုံက လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဘယ်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်နေသလဲ၊ သူ့မှာ ဒေါသနှင့်ကြေကွဲခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားနေရ၏။

သူဌေးကြီး အားလုံးကို ကျောခိုင်းသွားချိန်မှာ မျက်ရည်တွေအလိမ်းလိမ်းနှင့် ခံစားမဆုံးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသူကလည်း ဦးရန်နိုင်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည် ။

"မင်းရဲ့ မမကို လက်ထပ်ပြီး ရိုးမြေကျ အတူတူ ... "

ထိုစကားကို ဖျစ်ညှစ်ပြောကြားရင်း သူဌေးကြီး ဦးပန်းမြိုင် နှုတ်ဆက်သွားခဲ့လေသည်။ ။ ရှေ့နေကြီးဦးမြတ်ထူးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍ ခေါင်းတခါခါ ...

"သူ့သမီးအတွက် သူဌေးကြီး တော်တော် နောက်ဆံတင်းရှာတာ"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေး ပြန်ရောက်မလာခင် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ကျုပ် တကယ်စိတ် မကောင်းဘူး"

ဒေါက်တာဦးသက်ဝေကလည်း ဦးပန်းမြိုင်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်၍ ပြော ရှာသည်။ ။

"မောင်ရန်လေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စက သေတမ်းစာထဲမှာ လည်း ပါတယ်၊ အမွေလွှဲပေးခဲ့တဲ့ အထိ အိမ်ထောင်ရေးက ပါနေတယ်"

ရန်လေး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေခဲ့သည့် ဦးမြတ်ထူးက ဦးပန်းမြိုင် သေဆုံးသွားသည် နှင့် ထိုနေရာပဲ ဒီစကားကို ပြန်စသည်။ ။ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပေမဲ့ ရန်လေးက မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာနှင့် မသိမသာ တစ်ဖက်လှည့်၏။

ဦးရန်နိုင် မျက်နှာပူသွားမိသည်။ ။ အထူးသဖြင့် အိမ်တော်ထိန်းကြီးကိုပါ။ သူဌေးကြီးနဲ့ သူတို့ စီစဉ်ဆွေးနွေးခဲ့သမျှ အိမ်တော်ထိန်းကြီး သိသည်။ ။

ဒီမိသားစုအပေါ်မှာ အလွန်သစ္စာကြီးကာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့ လည်း ဝန်လေးတဲ့ သူမဟုတ်တာကို သိထားသဖြင့် သူဌေးကြီး သေဆုံးသွားကာမူ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခုခုအတိမ်းအစောင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဒီမျက်နှာ ဘယ်

သွားထားရမလဲ။

အိမ်တော်ထိန်းကြီးက ဘယ်လိုမြင်မလဲ။ ခုလည်း ခပ်စူးစူးမျက်လုံး
တွေထဲမှာ ...

"မင်းက ကိုယ့်သားကို မနိုင်ဘူးလား"ဟု စစ်မေး နေသကဲ့သို့ ပင်။

ဦးရန်နိုင် ကိုယ့်သားပုံစံ အချိုးမပြေတာကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်၍

...

"သူဌေးကြီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရမှာ ပါခင်ဗျာ၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့
ဟိုတုန်းကတည်းက ပြေလည်စွာ ပြောဆို ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒီတိုင်း
ပဲဖြစ်ဖို့ လဲ တာဝန်ယူပါတယ်၊ သမီး ပန်း ပြန် ရောက်လာရင်သာ ... "

"ဒါက ကျုပ် လုပ်ဆောင်ရမယ့် တာဝန်အပိုင်းပါ"

ဦးမြတ်ထူးက ပျော့ပျောင်းမှုမရှိသော မျက်နှာကြီးနှင့် လက်တစ်ဖ
က် ကာပြပြီး ဝင်ပြောသည် ။ ရှေ့နေကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

"ဒါဆိုရင် မိန်းကလေးရဲ့ သဘောတူညီမှုရပြီးတာနဲ့ သေတမ်းစာအ
တိုင်း အမွေလွှဲဖို့ ကိစ္စ အတွက်ပါ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ရမှာ ပေါ့"

လူကြီးတွေ သဘောတူညီမှုနှင့်အတူ သူဌေးကြီး၏ ဈာပနကိစ္စအဝဝ
အားလုံးပြီးဆုံးသွားချိန် အထိ သမီးဖြစ်တဲ့ သူက ရောက်မလာသေးပေ။

နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လည်အကြောင်းကြားချက် ရောက်လာမှ ပန်းဆိုသ
ည့် မိန်းကလေးက ခရီး သွားအဖွဲ့နှင့် အတူပါသွားတာ
တစ်လကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမထံမှ ဆက်သွယ်မှ သာ အကျိုး
အကြောင်းပြောလို့ ရမှာ ဖြစ်ကြောင်းသိကြရသည် ။

လူကြီးတွေကတော့ တာဝန်တွေဆက်လက်ရှိသေးသည် မို့

စိတ်စောကြ၊ စိတ်ပူကြနှင့် ဖုန်းတွေဆက်၊ တိုင်ပင်ကြလို့ မပြီးနိုင်။

ဒီထဲမှာ ရန်လေးတွေ မပါပေ။ ပန်း ပြန်မလာတာကို သဘောတွေ
ကျနေသေး၏။

ကောင်းတာပေါ့ ... ။

* * *

အခန်း (၂)

လေဆိပ်အဆောက်အအုံထဲကနေ လူတွေ တစ်ပြုံကြီးထွက်လာကြတော့ ရန်လေး ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ပြင်ပြီး တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်သည်။ ။

နိုင်ငံခြားသား တွေရော၊ မြန်မာတွေရော တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်တွဲပြီးတစ်တွဲ ထွက်လာနေကြသည့်ထဲမှ ပန်း မပါသေးပေ။

ပန်းနဲ့ သူ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတာ ငါးနှစ်နီးပါးလောက်ရှိပြီထင်သည်။ ။ ထိုစဉ်က ပန်းက ဆယ် တန်းတက်ရမှာ ဖြစ်ပြီး သူက ရှစ်တန်းတက်ရမှာ ဖြစ်သည်။ ။

သူ မွေးဖွားစကတည်းက "သုခမာလာ" အိမ်ကြီးထဲမှာ ပဲဖြစ်ကာ ချိန်ထိလည်း သူ ရှိနေဆဲ ပင်။ ဒါပေမဲ့ "သုခမာလာ"၏ အရှင်သခင်တို့က သူတို့ သားအဖနှင့် သွေးသားရင်းချာလည်း မဟုတ်၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

ပန်း၏ ဖေဖေ ဦးသုခနှင့် ရန်လေး၏ ဖခင်ဦးရန်နိုင်တို့ က ငယ်သူငယ်ချင်း။ သူငယ်ချင်းဆို သော်လည်း အဆင့်အတန်းမတူကြဘဲ ပေါင်းဖက်မိခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။

ဦးရန်နိုင်က ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့သလို ဦးသုခကလည်း မိခင်မရှိတော့သည့် ဘဝ ချင်းက တိုက်ဆိုင်စွာ တူညီနေခဲ့၏။

ဦးပန်းမြိုင်ကလည်း မိတဆိုးသားလေး ဦးသုခကို မျက်နှာညှိမခံနိုင်
အောင် ချစ်ခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူက သူ့သူငယ်ချင်းကို ကူညီဖို့ ၊ ထောက်ပံ့ဖို့ ၊
ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွန်းမှ မဟန့်တား မပိတ်ပင်ခဲ့ဘဲ နောက်ဆုံး ဦးရန်
နိုင်၏ ဖခင်ပါ ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ လေးကို စာနာ
ကာ သားနှင့်အတူတူ လာနေစေခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကနေ ညီအစ်
ကိုလို ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

နှစ်ယောက်အတူ ကျောင်းသွား၊ ပညာသင်ကာ ဘွဲ့ရတော့လည်း အ
တူတူပဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဦးရန်နိုင်က အခွင့်အရေး ယူတတ်သူမဟုတ်
ပေ။ ဦးသုခတို့ သားအဖ ဘယ်လိုပဲလိုက်လျောကြပါစေ အိမ်မှာ နေရာ
တကာ ဝင်ကူသည် ၊ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် သူ ဝင်ပါတတ်၏။ နောက်ဆုံး
မှာ ဦးရန်နိုင်ကို ပါ ဦးပန်းမြိုင်၏ သားဟု ထင်ကာ အဆောင်အယောင်
ပကာသနမက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် က မေတ္တာမျှခဲ့သည်။ ။

သူမဘက်ကလူကြီးတွေကလည်း သဘောတူသည်။ ။ ဦးပန်းမြိုင်က
လည်း သားနဲ့ မခြားစေရ ပါ။ မင်္ဂလာကိစ္စ၊ လက်ဖွဲ့ကအစ အားလုံးကို မိ
ဘနေရာမှာ နေကာ ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ။ နေဖို့ တိုက်နဲ့ ခြံအ
ထိ လိုက်လျောပေးကမ်းခဲ့သည်။ ။

ဒီတိုင်းငြိမ်မနေခဲ့တာက ဦးရန်နိုင် ဖြစ်၏။ ဦးသုခနှင့်သူ ညီအစ်ကို
အရင်း မဟုတ်ကြောင်း သူ ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံ၍ ဦးပန်းမြိုင်ကူညီခဲ့သမျှကို
ကျေးဇူးတင်ထိုက်ကြောင်း တဖွဖွပြောသည်။ ။

သူ့ဘက်က ဒီလိုရှိပေမဲ့ မိန်းမဘက်ကကျတော့ လူကုံထံတွေမို့
ဒီအဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ မကျေနပ် နိုင်။ ထို့ပြင် ဦးသုခတို့ ဆီကို သွားသွား

နေကာ ဒီထဲကတာဝန်တွေကို လက်လှမ်းမီသမျှ လုပ်ပေးနေဆဲ မို့ ဦးရန်နိုင်ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။

နောက်ကျတော့ ဇနီးဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ပြောလာကာ ရန်လေး၏ ကိုယ်ဝန် ငါးလနှင့် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့သည်။ ။

ထို့ပြင် မွေးကင်းစအနီးဖြူဖြူလေးနှင့် ရန်လေးကို "သုခမာလာ"ခြံကြီးထဲ အရောက်ပို့ပေး ခဲ့ကြ၏။ ပြီးတော့ မိသားစုလိုက် နိုင်ငံခြားကို သွားခဲ့ကြသည် ဟု ကြားရတာပဲ ဖြစ်၏။

စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့် သားသမီးကိုတောင် ပစ်ရက်ခဲ့သည့် ဇနီးဖြစ်သူကို နာကြည်းမိရင်း စွန့် ပစ်ခံ သားလေးအဖြစ်ကိုလည်း ဦးရန်နိုင် သနားမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြတိုင်း သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ "သုခမာလာ"ခြံကြီး၏ အရှင် သခင်တို့ သည် သာထာဝရကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်ကြောင်း။ ဒါကို အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းပြီး ကိုယ့်အလှည့် မှာ ပြန်လည်တုံ့ပြန် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း တဖွဖွမှာ ခဲ့သည်။ ။

ဦးသုခ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့တော့လည်း ဦးရန်နိုင်က ဦးပန်းမြိုင်ကို ပိုလေးစား သည် ။ ဂရုစိုက်ခဲ့သည် ။ ပန်း ကို သမီးလေးလိုပဲ ကြင်နာခဲ့၏။

ဦးပန်းမြိုင် ဘယ်လိုတားတား သူဌေးကြီးလို့ သာ ခေါ်ခဲ့ပြီး ...

"ဟိုတုန်းက သုခ ခေါ်သလို လိုက်ခေါ်မိလို့ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေး ပြာကျခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ သားလေး လက်ထပ်မှာ တော့ အဲဒီလိုမဖြစ်စေချင်လို့ ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဖော်မျိုးရိုး၊ ဒရိုင်ဘာမျိုးရိုး မဟုတ်တာ မှန်

ပေမဲ့ ကားမောင်းနေရတဲ့ လူက ဒရိုင်ဘာပါပဲ၊ လူမှန်နေရာမှန်ပဲ ကောင်းပါတယ်"

ဦးပန်းမြိုင်ကို ဦးရန်နိုင်က ဒီတိုင်းပဲပြောကာ သူဌေးကြီးလို့ သာ ပြောင်းလဲခေါ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပင်။

ဒါတွေကို ပြန်ပြောပြလို့ ကြားရတော့လည်း အဖေကျေးဇူးရှင်တွေပဲ ဟု မှတ်ထားခဲ့၏။

ကိုယ်တိုင်လည်း ကျေးဇူးတင်နေခဲ့တာရှိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်းဆိုသည့် တာဝန် တစ်ရပ်ကို တမင်ထုပ်ပိုးပြီး ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်ထားရတာမျိုးကျတော့ ကောင်းသလား။

သို့ဆိုလျှင် ကျေးဇူးပြုခဲ့သူကရော နောင်တစ်ချိန် ငါ့အတွက် ဒီလိုပြန်ရမှာ ပဲဆိုပြီး အကျိုးလို လို့ ညောင်ရေလောင်းတာမျိုးလား။

မတ်မတ်ထိုင်နေမိသည့်ကိုယ်က ကူရှင်မှာ မက်ခနဲပြန်ကပ်သွား၏။ သူ တွေးလိုက်မိသည် မှာ ကျေးဇူးတရား၏ ကွန်ရက်ကြီးပင်။

အစစ ကူညီခဲ့သည့် မိသားစုဆိုပြီး အဖေက ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဒရိုင်ဘာမာလီ လုပ်နေခဲ့သည် ။

ထိုဘဝ၏ နောက်ပိုင်းရောက်လာတော့ "ငါတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ" ဟု ခေါင်းစဉ်ပြောင်းလာခဲ့ ၏။ ထိုကျေးဇူးကိုဆပ်ဖို့ တာဝန်ကျတော့ ပန်း ဆိုသည့်မိန်းမကို သူက မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ လက်ထပ် ယူရဖို့ ဖြစ်လာ၏။

ရန်လေး နှုတ်ခမ်းမှာ ခပ်လွန့်လွန့်မဲ့လိုက်ခြင်းကြောင့် အကျည်းတန်သွားသည် ။ သူ ဒီနေ့ထိ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားလာခဲ့သော ဘဝတစ်လျှောက်မှာ မှီဝဲစားသုံးခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ အစာအာဟာရ တွေမဟုတ်

ဘဲ အဆိပ်အတောက်၊ သံမှိုသံစတွေဆိုတာသာ အစကတည်းက ကြုံသိခဲ့လျှင် ဒီတိုင်း အသေခံပြီး နောက်ထပ်ဘဝသစ်တစ်ခုထဲသို့ ပျော်ပျော်ကြီး ခုန်ချပစ်လိုက်မိမှာ အမှန်ပင်။ ခုတော့ ...

"ကျွတ်"

ရှေ့ကမဟုတ်ဘဲ နောက်ကနေရောက်လာသည့်အရိပ်တစ်ခုက သူ့ဘေးကတံခါးကို လက်ခုံနှင့် ခေါက်၍ ကျွတ်ခနဲအသံပြု၏။

တံခါးက မှန်တစ်ဝက်ချထားတာမို့ အကောင်းစားရေမွှေးနံ့ကလည်း ထောင်းခနဲဝင်လာ သည် ။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

သူ့ဆီလာဖို့ က တစ်ယောက်ပဲရှိသည် ။ သူမက သူဌေးကြီးဦးပန်းမြိုင်၏ မြေး ပန်း ဟု အားလုံးခေါ်ကြသော ပန်းတစ်ပွင့်။

သူ့ရှေ့မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့်အမျိုးသမီးက ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ရန်လေး ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးလိုက်ကာ စတီယာရင်မှာ လက်တစ်ဖက် တင်ရင်း သေချာအောင် ထပ်ကြည့်မိသည် ။ သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"မင်းက "ရန်ဘက်" မဟုတ်ဘူး လား၊ ရန်လေးလို့ ခေါ်ကြတာလေ၊ တို့ က "ပန်းတစ်ပွင့်"၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ"

"မမ"

မယုံလို့ မရတော့ပေမယ့် သူ အံ့သြနေဆဲပင်။

"ဟုတ်တယ်၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး၊ ဒီမှာ သေတ္တာနဲ့ အိတ် ပါသေးတယ်"

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်ကဆင်းသည် ။ ထိုအခါ ပထမခြေလှမ်းအချမှာ ပဲ ကိုယ့် ခြေထောက်နှင့် ခြေဦးတိုက်ရှိနေသည့် ဖြူနသော ခြေထောက် ပြည့်ပြည့်လေးတစ်စုံကို သတိထား လိုက်မိ၏။

ခြေသည်းနီဆိုးထားတာလည်း မဟုတ်၊ ခြေသည်းရှည်ထားပြီး ပုံဖော်ထားတာလည်း မဟုတ် ပေ။ ခြေသည်းဆို၍ ဘာမှ မရှိဘဲ သေသပ်သန့်ရှင်းစွာ လှီးဖြတ်ထားတာပဲဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ခြေဖမိုးမှန်း၊ ခြေဖဝါးစောင်းမှန်း ခွဲရခက်လောက်အောင် နှမ့တ်နီမြန်းနေ၏။ အကောင်းစား သားရေပျော့နှင့် စတီးကွင်းလေးတစ်ကွင်းပဲပါသည့် ခြေညှပ်ဖိနပ်ရိုးရိုးလေးပဲ စီးထား သည် ။

အနက်ရောင်လှလှဖြစ်သော ရှားစောင်းဖိနပ်လေးနှင့် ခြေထောက်၏ နှမ့တ်ခြင်းက ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားလောက်အောင်ပင်။

သူမရှေ့မှာ သူ မတ်တတ် ရပ်လိုက်တော့ သူမထက် နည်းနည်းလေးပဲ အသာစီးယူထားနိုင် ၏။ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများ ထဲတောင် သူက ကျောခွဲတဲ့ သူဖြစ်သည် မို့ နင်လားငါလား ယှဉ်နေသည့် သူမကို နည်းနည်းတော့ ချဉ်သွားမိသည် ။

ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင်ထဘီမှာ ဘာရောင်မှ အစက်အပျောက်မပါ။ အင်္ကျီက လည်စည်းအညိုလေးပါသည့် အနက်ရောင် လက်ပြတ်ခါးရှည်။

ဗြုန်းခနဲ မြင်လိုက်ရလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေသဖြင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ နုရဲဝင်းစိုနေသည့် အသားရောင်လေးနှင့်ဆိုတော့ သိပ်တော့မဆိုးလှပေ။

ခြေဖျားမှ စ၍ မျက်နှာထိ ဝေခနဲ စူးခနဲကြည့်မိတော့ ပန်းက ပြုံးလို

က်၏။

"တို့ တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက တော့ အရင်အတိုင်းပဲ"

သူမ၏ အပြုံးကို စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ ရန်လေးက မျက်နှာလွှဲထွက်သွား ၏။ အနားမှာ ရှိနေသည့် အိတ်နှင့်သေတ္တာကို နောက်ခန်းထဲထည့်လိုက် သည် ။ တံခါးပြန်ပိတ်တော့ သူမ ရောက်လာကာ ...

"ရန်ဘက် ဆိုတဲ့ နာမည်အတိုင်း မင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲက အမြဲတမ်း ရ န်လိုနေတဲ့ အကြည့်တွေ လုံးဝ မပြောင်းလဲဘူး"

ဟု ထပ်ပြောနေသည် ။ ရန်လိုတယ်ပြောတာကိုပဲ သူ မကြိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ အချိန်ပြည့်နီးပါး မျက်မှောင်ကြုတ်နေတတ်သည့် အကျင့်ကြော င် ဘယ်သူခေါ်လိုက်ခေါ်လိုက်၊ ဘယ်ကိုပဲကြည့်မိ ကြည့်မိ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားခြင်းက မျက်လုံးသွားလေရာ ပါသွားတတ်သည် ။

ထိုင်နေနေ၊ သွားနေနေ နှုတ်ခမ်းဖွင့်ထားတတ်သည့် အကျင့်လည်း သူ့မှာ မရှိတော့ ဒီမျက်နှာ နူးညံ့ချိုသာခြင်းကို ဘယ်မှာ သွားရှာမလဲ၊ ဒီ အကျင့်တွေကြောင့် ဒီမျက်နှာ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စ ...

အမြဲတမ်းရန်လိုနေတဲ့ အကြည့်တွေပါလို့ စွပ်စွဲတာ ကောင်းလား။

ဒါ ခုတွေ့မှ ပြောတာလည်း မဟုတ်ပေ။ ဟိုးငယ်ငယ် အတူတူသွား လာ ဆော့ကစားနေကြ စဉ်ကတည်းက အသက်လည်း ဒီလောက်ကြီး ကွာလှတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုဆို ပန်း ဆိုသည့်မိန်းမက ခေါင်းခေါက်လို က် နဖူးထုလိုက်။

"ရုပ်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ စူပုပ်ပုပ် ကောက်ချိတ်ချိတ်နဲ့ "

ဟု ပြောတာမျိုး၊ ပြီးတော့ ...

"ကောင်းကောင်း ပြောနေရင် မျက်လွှာလေး စင်းချထားပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နာခံပါလားဟဲ့၊ မျက်နှာကိုက အမြဲတမ်းရန်လိုနေတာ၊ လူသတ်ချင်တဲ့ ရုပ် ... ဟွန်း"

ဤကဲ့သို့ မညာမတာပြောကာ တစ်ဖက်လူ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့လည်း မကြည့်။ သွားချင်ရာ ထသွား၍ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတတ်၏။

ဒါကို ပြဿနာရှာဖို့ ဒေါသတွေ ဖောင်းပွကျန်ခဲ့တဲ့ သူကပဲ ပခုံးသွားပုက်ပြီး တစ်ကနေပြန်စ စိန်ခေါ်ရမှာ လား။

ပြီးတော့ သူပဲ ဘာမှ မပြောမဆိုခဲ့သလိုလို ရယ်မောမပျက်၊ ပခုံးချင်း လာတိုက်လိုတိုက်၊ လက်ချင်းချိတ်လိုချိတ်။

"မမနော် ဒီမှာ တင်းနေတာ၊ လာမခေါ်နဲ့ "

"အံ့မယ် ဘာကိုတင်းတာလဲ၊ သေလိုက်"

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အပြီးအရယ် ပျက်သွားတယ် ဆိုတာ သိပ်မရှိဖူးပေ။ ဒေါသ မောဟတွေ ရန်လေး ဘယ်လောက်ပဲ စုဆောင်းပုံခဲ့ထားထား၊ ရန်ထ ဖြစ်စရာကောင်းလောက်တဲ့ စကားတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ...

ပန်းက ပခုံးတွန့်လိုက်၊ မွဲလိုက်၊ ရယ်ပစ်လိုက်ပြီဆို ထိုမျက်နှာကို ရန်လေး ဘယ်လိုမှ ကြည့် မရ။

"ဒီခြံကြီးထဲမှာ နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ပဲ ကစားဖော်ရှိတာ၊ မခေါ်ဘဲနေကြရင် ဘယ်လောက် ပျင်းစရာကောင်းလဲ၊ ငါက အိမ်ပေါ်မှ အရပ်တွေနဲ့ ကစားရတာ အရမ်းစိတ်ပျက်တာဟ ဝါသနာလဲ မပါဘူး၊ နင်က အရုပ်ထက် အများကြီးသာတယ်၊ စကားလဲပြောတယ်၊ ရန်ဖြစ်လို့

လဲရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မခေါ်ဘဲတော့ မနေရဘူးနော်"

ပြောပြီး ရယ်နေလိုက်ပုံများ ဒီနေ့ထိ ဒီလိုရယ်တတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာ
တွေက မပြောင်းလဲသေး ပါလား။ သူကတော့ သူမကို စကားဟဟပင် မ
ပြောချင်။

ကိုယ့်ကို အရုပ်လို ကစားချင်တဲ့ မိန်းမ၊ သူမှ လွဲ၍ အားလုံးကို အလ
ကားလို့ပဲ သဘောထား ဂရုမစိုက်တတ်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်။

သူမဟာ သူ လက်ထပ်ရမည့် မိန်းကလေးဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ပြီးခဲ့သမျှဟာ သူ ရင်ဖွင့်ရေးသားနေသော ဒိုင်ယာရီထဲက စာသား
တွေပဲ ဖြစ်ပါစေ။

အနာဂတ်မှာ ဒီဒိုင်ယာရီက ပျောက်ရှသွားခဲ့ပြီ။

သူသည် မြတ်နိုးကြင်နာတတ်သောမိန်းမကိုသာ လက်တွဲရင်း ...

* * *

အခန်း (၃)

"ဘာကွ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ သူကိုပဲ လိုချင်တယ် ဟုတ်လား"

ဦးရန်နိုင် ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ။ ရန်လေးက မကြည်မသာ မော့ကြည့်၍ ...

"ကိုယ့်ဆန္ဒကိုတောင် မပြောရဘူးလား ဖေဖေ၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ လက်ထပ်ရတော့ မယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိတာပဲ"

"သိရင် မပြောနဲ့ ပေါ့ကွ၊ အခု ပန်းလဲ ပြန်ရောက်နေပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့ လဲ စီစဉ်နေကြပြီ၊ မင်း ပြောတဲ့ စကားကို ပန်းတို့ တစ်ယောက်ယောက် ကြားသွားလို့ ကောင်းမလား"

ရန်လေးက "မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကြားပါစေ"ဟု ပြောချလိုက်သလိုမျိုး နဖူးထိပ်က ဆံပင်အုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခါထုတ်ပစ်လိုက်၏။

တင်းမာနီမြန်းနေသော မျက်နှာကို ပြေပြစ်အောင် ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ ဦးရန်နိုင်ရှေ့မှ ထကာ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်သေးသည်။ ။

အချိုးမပြေသည့်ပုံကို ဦးရန်နိုင်ကလည်း သိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ရန်လေးမှာ ချစ်သူမကျ သူငယ် ချင်းမက အနေအထားမျိုးလေးနှင့် တစ်ယောက်ရှိနေတာကိုလည်း သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားထားတာရှိ တော့ နားလည်ပေးဖို့ကို ကြိုးစားနေရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ မမြင်သည့်ပုံနှင့် ကိုယ့်စကားနှင့်

ကိုယ် ရှေ့ဆက်ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ကာ ...

"နေပါဦးကွ၊ မင်းကို ပန်းက မနွေက လမ်းမှာ တစ်ခုခုများ ပြောဆို လိုက်သလား။ ဥပမာ မင်္ဂလာကိစ္စကို သူ သဘောမပေါက်တာတို့ ။ ဘာ တို့ ... "

သူ ပြန်စလိုက်တော့ ရန်လေးက လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် ...

"ဘာ မင်္ဂလာကိစ္စမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်လဲမဝင်စားဘူး၊ အဲ ဒါကို အဖေ့ကို ကျွန်တော်က ပြန်မေးရမှာ "

ဟု ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်လိုက်သဖြင့် ဦးရန်နိုင်ကလည်း ကြည့်သည် ။

"ဒီမှာ စီစဉ်နေကြတဲ့ ကိစ္စတွေကို မမ သိရဲ့ လား။ အားလုံး စီစဉ်ပြီး နေပြီဆိုတဲ့ အချိန်ထိ သူ့ကို ကျတော့ ဘာမှ အသိပေး မထားခဲ့ဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူ ... "

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ဟိုတုန်းကလိုအကြည့်တွေ၊ မဲ့ပြုံးတွေ ဂရု မစိုက်တဲ့ စကားမျိုးတွေ အားလုံး ဘာမှ ပြောင်းလဲသွားတာ မရှိ။

ခုချိန်မှာ သူဟာ သူမအတွက် ဂရုစိုက်စရာမလိုသည့် လူတစ်ယောက် နေရာမှာ ပဲရှိနေသင့် သလား၊ ဒါမှ မဟုတ်လျှင် သူမက တမင်တကာ ခပ်ကျော့ကျော့ ဆက်ဆံပြတာလား။

ဒါကို ရင်ထဲမှာ ခံနေသည် ။ ပြောပြန်လျှင် ကိုယ်ကပဲ ခပ်ပေါပေါ ကောင် ဖြစ်သွားနိုင်သေး သည် ။

"ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲနိုင်ပါ့မလား"ဆိုတာတွေ၊ "မင်းက ဘာ

ကောင်မို့လို့ လဲ"ဆိုသည့် မျက်လုံးတွေ၊ အဖေက မကြည့်ခဲ့ရင်တောင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်ပြီး ပြောလာဖို့ တွေ ရှိ၏။

ရန်လေး ပြောချင်တာတွေ တစ်ထွေးကြီးကို ပြန်မျှချလိုက်ရ သဖြင့် လည်နင်သွားသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် "မင်းမျက်နှာကို ကြည်ကြည်လင်လင်ထား၊ စကားပြောဆင်ခြင်"ဆိုသည့် အဖေ့ရဲ့ အမိန့်တစ်ရပ်အောက်မှာ သူ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့ရသည် ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ခြေလှမ်းတွေကို တစ်လှမ်းချင်းနင်းဖြတ်၍ ခြံထဲကို ရောက်လာခဲ့၏။ တိုက် ဆိုင်သည် က သူ့ရှေ့မှာ ပန်းတစ်ပွင့် ရှိနေခဲ့သည် ။

"ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာပါလား၊ အဟွန်း ကြိမ်စကြာနဲ့ ရိုက်ခေါ်တဲ့ အတိုင်းပဲနော်"

"ဘာ ... "

ရန်လေးက စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေး၏။ ပန်းက ပြီးနေရာကနေ အံ့သြသလို လေး ဖြစ်သွားကာ ...

"ဘာတွေ ဒေါသဖြစ်စရာပါလို့ လဲ၊ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ခေါ်မယ့်သူက ခုနကပဲထွက်သွားတာ၊ မင်းကချက်ချင်းဘွားခနဲရောက်လာတော့ တို့ ပြောသလိုဖြစ်မသွားဘူးလား ... ဟင်ပြော"

မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်လိုက်၊ မေးဖျားလေးပင့်သွားလိုက်နှင့် ပြန်မေးနေပုံကို ရန်လေးက စေ့စေ့ စပ်စပ် စိုက်ကြည့်၏။

ညနေခင်းရဲ့ လေပြည်ထဲမှာ သူမက မဟူရာရောင်ပိုးသားလို ဆံနွယ်လေးတွေနှင့် ယောထဘီ အစင်းနှင့် အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ဆင်တူဝ

တိထား၏။ ဆံပင်တွေကတော့ ပခုံးအောက်သာသာ လေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုံးက သတိထားမိလောက်အောင်လှသည် ။

ဝတ်လိုက်တိုင်း ထဘီတွေပဲဖြစ်ကာ စပို့ရှပ် ကိုယ်ကျပ်တွေလည်း ဝတ်တာမတွေ့သေးပါ။ သူမ ပုံစံသည် ယဉ်စစ်လေးနှင့် မဲ့ပြီးတွေက ရိုင်းနေသည် ။ သူများ တွေအမြင်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုသည့် မိန်းမ ဘယ်လောက်ထိ လှနေမည်သိသော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တော့ အလှအပနှင့်ဆင်တူနေသမျှ ဘာမှ လည်း မဟုတ်ပါလား။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးထည့်၍ ရန်လေးက ခပ်စောင်း စောင်း လှည့်ရပ်လိုက်၏

"ကျွန်တော်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဪ ... ဒီလိုလား"

တကယ်ဆို သူမ ဒါကိုသိနေပြီးသားဖြစ်လိမ့်မည်။ ရန်လေး ပြောလိုက်မှ သိသလိုလို လှောင် ရယ်ဟန်နှင့် ...

"ဒါဆိုရင် မင်း တစ်ခုခုပြောချင်လို့ ထင်တယ်၊ ပြောလေ"

"လုံးဝမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ ဒီဘက်ရောက်လာတာတောင် မမကို မြင်လိုက်မှ သတိ ထားမိတာ"

"အို ... တော်တော်သတိလက်လွတ်ဖြစ်လာတာပဲ၊ အဲဒီလိုထိဖြစ်တတ်တာ ရှိသလားဟင်"

မေးပုံက လှောင်တာလိုလို၊ အတည်လိုလို။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည် ။

"တို့ ဦးလေးဆိုရင် သက်ပြင်းချလိုက်မိရင်တောင် ဒီလောက်ထိ ငဲ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတာ ရှိသင့်သလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်တတ်သတဲ့ ။ ဘာတစ်ခုမှ သတိလက်လွတ်ပြုမှု လိုက်တာ မရှိဘူး၊

ခြေထောက်တွေ ထင်သလိုသွားနေတဲ့ နောက် လူတစ်ကိုယ်လုံးက လိုက်နေရတယ် ဆိုတာ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းနေပြီ။"

"မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော် အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက် အမိန့်ပေး လို့ ခေါင်းညိတ်နာခံရတော့မယ်ဆိုရင်တောင် မှ ကျွန်တော့်အသိတရားတွေ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ရှိနေ မှာ မဟုတ်ဘူး။"

အမိပွယ်တစ်မျိုးစီနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ။ ပြီးနေသည့် ပန်း၏ နှုတ်ခမ်းလေး တွေက တိတိကျကျ စေ့ပိတ်သွားခဲ့ပြီး ...

"အဲဒါ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲကွ၊ အသိတရားနဲ့ ကိုယ် အတူမရှိတော့တဲ့ သူဟာ အရူးပဲ၊ ကျန်းမာရေးလေး ဘာလေး ပြန်စစ်ပါဦး၊ တို့ကတော့ လူကြီးတွေချမှတ်တဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း နာခံခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ မင်းကရူးနေလဲ တို့ ရွေးချယ်တာမဟုတ်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းဖို့ မရှိဘူး၊ တန်ဖိုးအလိုက် မင်းနဲ့ တန်တဲ့ နေရာကို မင်း ရောက်သွားမှာ ပဲ"

"ဒါဆိုရင် ... "

"ပြောပြတာ"

သူမက ဘာမှ မပြောနိုင်အောင် ကောက်ခနဲဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

"လိုတာမရလို့ ငိုတာက ကလေး၊ ပြောချင်တာပြောပြီး ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်တဲ့ သူကျ တော့ အဲဒါ အရူးလို့ ပဲ သတ်မှတ်ကြတာ"

"ကျွန်တော် ပြောချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး။"

"နေပါဦး၊ တို့ ပြောလို့ မှ မပြီးသေးတာ"

ပန်း မျက်နှာလေးထက်က ပြုံးရယ်ချင်းတွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်

သွားကြ၏။ သို့သော် တည်တင်းနေသည့် ဒေါသမျက်နှာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။

"တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေဆိုရင်လဲ ငငယ်ငယ်တုန်းက မိဘမေတ္တာ ငတ်မွတ်ခဲ့တဲ့ သူပဲ၊ အခု ဘာဘလဲမရှိတော့ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ တို့ ရဲ့ အထီးကျန်တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ ကို သိရက်နဲ့ ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကလဲ နိုင်ငံခြားကနေ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မယ့် အကြင် နာမျိုး နည်းနည်းလေးမှ မဟခဲ့ဘူး"

"ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုမေးချင်တယ်"

မေးခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းမရှိပေမဲ့ ပန်းက စကားမဆက်ဘဲကြည့်နေသဖြင့် ရန်လေးက ဆက်ပြော သည် ။

"အခု ဘာ ဆုံးသွားပြီးကာမှ မမ ပြန်လာတော့ ဘယ်လိုနွေးထွေးတဲ့ အကြင်နာမျိုးကို ရမယ် ထင်လို့ လဲ"

"အဟွန်း"

ပန်းက "မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးနေတာလား"ဟု မေးနေသလိုမျိုး ရယ်လိုက်ရင်း သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

"စားရတဲ့ ကလေးက ပိုငတ်တယ်တဲ့ ၊ မစားရမှန်းမသိတဲ့ ကလေးဆိုရင် မပူဆာတော့ဘူးလေ၊ မင်း မကြားဖူးဘူးထင်တယ်။ တို့ က ကလေးမဟုတ်ပေမဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပြောရရင် မစားရတဲ့ ကလေးလို ပေါ့၊ လောဘဆိုတာလဲ ရဖူးမှ ပိုတက်ကြတာပဲ၊ တို့ မရခဲ့ဖူးတဲ့ အကြင်နာမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ လောဘ တွေ တက်နေရမှာ လဲ၊ တို့ ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာ အကြင်နာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေတဲ့ လူက သေခြင်းနဲ့ ခွဲခွာ သလို ရှိနေတဲ့ လူကလည်း ပူးပေါင်းဖို့ စကားမဟခဲ့ဘူး၊ တို့ ရင်ထဲမှာ ဥပေက္ခာတရားတွေပဲ သိ

မ်း ဆည်းထုပ်ပိုးလာခဲ့တာ၊ အဲဒါ သူများ ဆီကယူဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ် ကပေးဖို့ "

သူမက ပြောနေရင်း ကျောခိုင်းလျှောက်သွား၏။ ပြီးမှ ...

"ဘာဘ ဆုံးသွားတာကို သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်မရလိုက်တာ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထားလိုက်နိုင် တယ်။ အန်ကယ်လ်က တို့ နဲ့ အတူ ခဏလေး တောင် ပြန်လိုက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာကိုလဲ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ၊ နောက်ထပ်ပြီး ဥပေက္ခာတရားတွေနဲ့ ရယ်နိုင်အောင်လဲ ကြိုးစားနေဦးမှာ ၊ အဲဒီထဲမှာ အဓိကက ငါ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲ"

လိုရင်းက ခုမှ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်မည်။ ရန်လေး စိတ်ဝင်စားသွား ၏။

"မင်းရဲ့ ကြိုဆိုပုံထူးခြားလို့ တို့ က အမှတ်တရ သိမ်းထားတာ၊ ကျေး ဇူးပဲ ရန်လေး၊ ရွာမလို မာန်တင်းနေတဲ့ မိုးရဲ့ ရှေ့က မင်းက မိုးသက် လေပေါ့၊ တကယ်မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိုးသက်လေ ရဲ့ နောက်က မိုးစက်တွေ ပါလာမှာ ပဲ"

ပန်း၏ စကားသံတွေက အေးစက်ခြင်းဖြင့် တစ်စတစ်စ မာကျော လာကာ ...

"ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘာတစ်ခုမှ မလေးနက်ဘူးလားလို့ တွေး နေတဲ့ မင်းမျက်လုံးတွေ ကို တို့ သိပါတယ်၊ အခု အဲဒီအတွက် မင်း ရှင်း သွားပြီမဟုတ်လား။ လေးနက်ခြင်းကို တို့ မကြိုက်ဘူး၊ ဥပေက္ခာဆိုတာ ကမှ ကိုယ့်အတွက် ချမ်းသာမှုကိုရတာ။ ဒီမှာ ရန်လေး ... ၊ မေတ္တာဆို တာ သက်ရောက်မှု အားအပြင်းဆုံးပဲကွ၊ ဆိုချင်တာက ဒီအိမ်ထောင် ရေးကို မင်း လက်မခံချင်သလို တို့ ဘက်က နာခံခဲ့ရတာကိုလဲ မင်း နား လည်"

"မမနဲ့ ကျွန်တော် ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုခရီးဆက်ကြမလဲ"

"တို့ မှာ လေးနက်မှုမရှိဘူးလို့ မင်းကိုပြောပြီးပြီပဲ၊ အားလုံးကို ဥပေက္ခာထားလိုက်၊ မင်းရော ငါရော အေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်"

"မမ စကားပြောတာ အဲဒီလောက်ထိ ... "

"ရန်လေး ... "

ပန်းက မာဆတ်ဆတ်ခေါ်ပစ်လိုက်ကာ ...

"မင်းက ရန်ဘက်ဖြစ်သလို ငါကလဲ ပန်းတစ်ပွင့်ပဲ၊ ပန်းတွေထဲမှာ ရောနှောလို့ မရတဲ့ ပန်း တစ်ပွင့်ကိုဆိုတာ။ အခု ငါတို့တည်ဆောက်ကြမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကို မင်း စိတ်မဝင်စားနဲ့ ၊ မင်းနဲ့ ငါ မညီညွတ်ကြဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝရဲ့ ရေရှည်ရေတိုကိစ္စ တွေက ဘာမှ ဖြစ်လာဖို့ မရှိဘူး၊ အခု လက်ထပ်ကြမယ်၊ နောင်အခါဖြစ် လာမှာ ကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေတာက အဲဒါ တစ်ခုပဲရှိတယ်"

"မမ မှားနေပြီ၊ လုံးဝကိုလွဲနေတာ။ ခြေထိုးခံပြီးဆောက်ထားတဲ့ သဲ ပုံအိမ်ကလေးမှန်းသိရက် နဲ့ ခေါင်မိုးကနေ မ ပြီး ရွှေ့ပစ်ချင်နေတာ"

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်းက လက်ထပ်ဖို့ ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား"

"အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသဘောပဲ၊ ဒီသဘောပေမဲ့လဲ ရွေးချယ်ဖို့ တွေ အများကြီးရှိတာ ပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို အဲဒီလို ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်ထား ပစ်ရဲတာ မမကို သိပ်အံ့ဩတယ်၊ မမနဲ့ ကျွန်တော် ဒီထက်မက ဆွေးနွေးလို့ ရသေးတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ကြ ဖို့ ... "

"ငါ့အတွက် မလိုဘူး၊ မင်းဘက်က ရွေးချယ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုလဲ နားလည်နေပြီ မဟုတ်လား ရန်လေး၊ ပိုနားလည်အောင် တို့ ထပ်ပြောမယ်၊ "ရန်ဘက်"ဆိုတဲ့ လူ ဘယ်လိုစိတ် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ချက် တွေနဲ့ ပဲ လာလာ တို့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းဘက်က ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ ချစ်ခြင်း မေတ္တာ ဒါတွေပါဖို့ လဲ မလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့လိုအပ်တာက လက်ထပ်ခြင်းတစ်ခုပဲ"

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကိုပြောပြီးတော့ပဲ ရယ်ချင်သည် ။ နိုင်နေပြီး သားကို ကြိုးထပ်တုပ်ပြီး ရိုက်ရတာလည်း ပျော်၏။

ဒါပေမဲ့ ရယ်နေသူမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မိုးတိမ်တို့ အုံ့ဖွဲ့နေပါပြီ။

ဒါလည်း ဝမ်းနည်းလို့ တော့ မဟုတ်ပေ။ သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ခြင်းကျားနဲ့ ရေခပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရေပါပါ မပါပါ ရေခပ်နေတယ်ဆိုတာကိုပဲ လိုချင် တ။ ရန်ဘက် ... ငါ နင့်ကို အနိုင်နဲ့ ပိုင်းလိုက်တာ လေ၊ ဝါသနာပါရင် ရင်ဘတ်ထုပြီး ငိုလို့ ရတယ်"

"ကျွန်တော်က မငိုပါဘူး၊ မမ နောင်တရတဲ့ အခါ မငိုတတ်အောင်ဘဲ ကြိုးစားပါ"

ရန်လေး ချာခနဲပြန်လှည့်သည် ။ ဒီမိန်းမ၏ စကားလုံးတွေအောက်မှာ ဆက်လက်မကျရှုံးချင် တော့ပေ။ သူမက မိန်းမသား၊ ကိုယ်က ယောက်ျား။

ကိုယ်က စိန်မခေါ်ရသေးခင် သူမက စိန်ခေါ်၏။ ကိုယ် ခေါင်းမညိတ် ရသေးဘဲ ငြင်းခွင့်မရှိ ကြောင်း အမိန့်ချသည် ။

မင်း လုပ်လိုက်စမ်းပါ။

အခန်း (၄)

မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ကျင်းပဖို့ အားလုံးတက်ကြွစွာ ပြင်ဆင်နေကြ သည် ။ ခေါင်းဆောင် လှုပ်ရှားနေကြသူတွေက ဦးရန်နိုင်တို့ သားအဖနှင့် အိမ်တော်ထိန်း ဦးမြတ်ထူး။

ပန်းကတော့ ချောင်းသာမှာ ပါ။ ဧည့်ခံပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေကြရင်း ဦးမြတ်ထူး ဖုန်း တဝှမ်း ဝှမ်းဆက်နေရ၏။ ဒီမှာ ပြင်ဆင်ပြီးနေကာမှ သတို့သမီး အချိန်မီ မရောက်လာမှာ ကို တွေးပူနေခြင်း ကြောင့်ပင်။

ဒါကို ရှေ့နေကြီးတွေဆီလည်း ဖုန်းဆက် ပြောနေရသေးသည် ။ ဦးရန်နိုင်လည်း စိတ်မချမ်းသာပါ။ ရန်လေး မျက်နှာကလည်း အလုပ်သာ လုပ်နေရပေမဲ့ နီမြန်းမြန်းတင်းမာလျက် ...

"ရန်လေး"

"ဗျာ"

သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာတုန်းမှာ ဦးမြတ်ထူး နောက်ကပါလာ သဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်ရ၏။

"ဘဘထူး ဘာအရေးကြီးလို့လဲ"

ဦးမြတ်ထူးကလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရေးပါသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်သည်

။ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်ပွားသဖွယ် ယုံကြည်အားကိုးခဲ့တာမို့ သူဌေးကြီးကို ဘာလို့ ခေါ်သလို ဦးမြတ်ထူးကို ဘာ ထူးလို့ ခေါ်ခဲ့သည့် ။

ဦးမြတ်ထူးကတော့ ဟိုတုန်းကတည်းက သူတို့ သားအဖအပေါ်မှာ တည်တည်တန်းတန်းပဲ နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေ သူဌေးကြီးက လှိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံနေတာကိုတောင်မှ သူ့မျက်နှာထက်မှာ အလိုမကျသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ရန်လေးက မျက်နှာ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ရောက်လာသည့် ဦးမြတ်ထူးကို သေချာကြည့်ကာ ပြော လာမှာ ကို နားစွင့်ထားလိုက်၏။ ဦးမြတ်ထူးက သူနဲ့ အနီးဆုံးထိလာတိုးပြီး ရပ်လိုက်ကာ ...

"မင်္ဂလာပွဲကတော့ မနက်ဖြန်ကပဲနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာမှာ တွေကို ကြိုမြင်နေလို့ ကျုပ် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"မင်းတို့ သားအဖက ဆင်းရဲပေမဲ့ မျိုးရိုးသန့်တယ်၊ ပန်း ဖေဖေရဲ့ ညီအစ်ကိုသူငယ်ချင်းလဲ ဖြစ်တော့ ဒါတွေကို သူဌေးက ယုံကြည်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ခုချိန်ထိ ရည်းစားသနာ မထားဘဲရှိခဲ့တဲ့ သမီး လေးပန်းအတွက် စိတ်ချရမယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ဆိုတာ သူ့အရွယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာလဲ သူ သိနေတယ်၊ နောက်ထပ် အရေးကြီးဆုံးက သမီးလေးကို သူဦးလေး နဲ့ သူနေခဲ့တာပဲဆိုပြီး စိတ်ချထားခဲ့လို့ ရပေမဲ့ ဦးလေးဖြစ်တဲ့ သူက ရေခြားမြေခြားမှာ ခေါင်းချမယ့်သူ ဖြစ်နေပြန်ရော၊ သမီးလေးကို နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ ဘဝပြီးဆုံးတဲ့ အထိ မြှုပ်နှံသွားမှာ ကို သူဌေး အရမ်းကို စိုးရိမ်ခဲ့တာ"

ဦးမြတ်ထူးက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်

ဆုပ်သည် ။ ပြီးမှ ဆက်၍ ...

"ဒီအကြောင်းတွေဟာ သူဌေးကြီး မသေဆုံးမီက တဖုဖု ညည်းညူ နေခဲ့တဲ့ စကားတွေပါ။ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ဖို့ က အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မှာ ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဦးလေးနဲ့ အဘိုးအဘွား တွေ ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပန်းရဲ့ ဘဝမှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိတော့တာမို့ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ အိမ်ထောင် ဖက်ကောင်း တစ်ယောက် ရွေးချယ်ရမှာ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်း ကတောင် အဓိကဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါ တွေကို ထောက်ပြအကြံပြုခဲ့တာက ကျုပ်ပါပဲ။ ခု ဒါတွေကို အလကား ပြောပြနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပထမအချက်က ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတဲ့ မိန်းက လေးဟာ တကယ့်တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်ပါ"

ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား။ မာနစိတ်က ထောင်းခနဲ ဖြစ်၏။ ဘယ်သူကရော မရရင် သေရပါတော့မယ်လို့ ဖြစ်နေလို့ လဲ။

"သူဌေး စီစဉ်ခဲ့တာတွေရှိပေမဲ့ အားလုံးက သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ရှိ နေတဲ့ လူစာရင်းတွေထဲ က ရွေးချယ်ထားခဲ့ရတဲ့ သဘောပဲ"

"ဘာဘထူးကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ။ အခု မမက လက်မထပ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေလို့ လား၊ ချောင်းသာကိုသွားနေတာ အဲဒါကြောင့် ရှောင်ထွက်သွားတာလား"

"ကျုပ်ကို မင်း ပြန်မပေးပါနဲ့ ၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားကို မင်းတို့ မြင်နေတာပဲမဟုတ်လား၊ သူလည်း နာခံခဲ့ရပေမဲ့ မနှစ်သက်တာကို မ လိုချင်ဘူး"

"ကျွန်တော်ကလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဒါဆိုရင် မမကို ဘာဘထူး ပြောပေး ပါ၊ သူ့ဘက်ကနေ ဒီပွဲကို ဖျက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ပါပဲ လို့ ... "

ဦးမြတ်ထူးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်မသွားဘဲ ရန်လေးကို စိုက်ကြည့်၏။
။ ဟန်ဆောင်ပြောနေ တယ်များ ထင်လို့ လား။ စိန်စော်၊ ရွှေစော်နံပြီး
ကျေးရွာတရားတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်
လုံးကို လူမထင်တဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ မပေါင်းရတဲ့ အရေးက တုံးကျော်လာ
တာပဲဖြစ်သည်။

ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားနိုင်တာနဲ့ "ငါမသေဘူးကွ၊ တုံးကျော်တဲ့ ရန်
ဘက်"လို့ တောင် ကြွေးကြော်လိုက်ဦးမယ်။

အသံတိတ်စကားပြောနေကြရင်း ဦးမြတ်ထူးက မျက်လုံးတွေကို အ
ရင်လွှဲ၏။

"မင်းကစပြီး ဒီပွဲကိုဖျက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တ
ယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ သမီးပန်း မှာ လဲ ဒါကိုငြင်းလို့ ရတဲ့ အကြောင်းလေးတွေ
ရှိတယ်၊ တို့ တွေအားလုံးက မင်းတို့ သားအဖအပေါ်မှာ မပြောရဲမဆိုရဲဖြ
စ်ရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြောလို့ ရနေတဲ့ စကားကို ဘယ်သူက မျှ
သိပ်ထားမှာ လဲ"

ရင်ထဲမှာ မြားတစ်စင်းက ထပ်ဆူးပြန်သည် ။ သူဌေးကြီး ဦးပန်းမြို့
င်ထံမှ လဲ ဒီလိုနှိမ့်ချခဲ့ခြား တဲ့ စကားမျိုး မကြားခဲ့ရဖူးပါ။

ဦးမြတ်ထူး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း အံ့ကြိတ်ထားတာကို
လည်း ဖုံးဖိရသည် ။ ဒီ ထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝမျိုးရှိသေးလား။

"အဲဒီတော့ ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုဆိုတာ ဘ
ယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ တည်ဆောက်ပြီးပြီဆိုရင် ဖြိုဖျက်ဖို့ ခ
က်တယ်။ အချစ်ဆိုတာက စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း၊ အိမ် ထောင်ရေးကျတော့
လက်တွေ့၊ စိတ်ကူးလေးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ရတာ၊ သိပ်ကို

သာယာ ချမ်းမြေ့မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းနဲ့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘာစိတ် ကူးတွေရှိခဲ့လို့ လဲ"

မေးလိုက်တာမှန်းသိပေမဲ့ သူ မဖြေချင်ပါ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး၊ ပြီးတော့ ပန်းရဲ့ အလုပ် သမားဘဝမှာ ရှိခဲ့တဲ့ သူ။ အထူးသဖြင့် ဦးမြတ် ထူးလိုလူမျိုးရှေ့မှာ ကိုယ်ကစပြီး ခေါင်းခါငြင်းဆန်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပေ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မလိုလားကြောင်းတွေ ထုတ်ဖော် ပြောနိုင်တော့ ရော ဒီပြဿနာက ဂုဏ် သိက္ခာကြီးမားစွာနှင့် ပြီးဆုံးသွားမှာ တဲ့ လား။

ရန်လေး ဘာမှ မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ ဦးမြတ်ထူးက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်၏။

သူ့မျက်နှာကြီးပေါ်မှာ ကိုယ်ကပဲ တကယ်တမ်း စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံး ခံလို က်ရဖို့ ဖြစ်လာလို့ တွန့် ဆုတ်နေတာလိုလို ...။

"ရတယ်၊ ဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်ပဲဖြေရှင်းမှာ ပါ၊ မင်းနဲ့ ပန်းကလေး ခု လက်ထပ်တော့မယ့်အချိန် ထိ မသင့်မြတ်တာကိုတော့ ဝန်ခံလား"

"နောက်လဲ ဘယ်လိုမှ ပြေလည်ဖို့ မရှိဘူးဆိုတာထိ ကျွန်တော် ပြော ရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ် နဲ့ ပဲ ရှေ့ဆက်သွားရတော့မှာ ကို သူနဲ့ ကျွန် တော် သိပြီးသားပါ"

"သွားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီလိုမဖြစ်စေချင်လို့ မင်းကို ခုလိုစကားတွေအများကြီး ကျုပ် လာပြော နေတာ"

ဦးမြတ်ထူးလေသံက အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် မာထန်နေခဲ့ သည် ။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားလွန်းသော သမီးရှင်မိဘတို့ ၏ လေသံဟန် ပန်မျိုး ဖြစ်၏။

"သမီး ခု ရှောင်ထွက်နေတယ်၊ မင်းလဲ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ဘာလုပ်

မှာ လဲ။ အဲဒီတော့ တပည့် ကောင်းရင် ဆရာ အာပတ်လွတ်တယ်တဲ့ ၊
ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ သမီးတို့ တကယ် လက်ထပ်လို့ မဖြစ်
တဲ့ ကိစ္စကို သမီးမသိဘဲ ကျုပ်တို့ သဘောတူလှုပ်ရှားရမယ်"

"ဗျာ ... ဘယ်လို ... "

* * *